

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1867/2016
20.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жаклина Митровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, ВП, коју заступа Дирекција за имовинскоправне послове, Одељење у Нишу, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 25/16 од 22.01.2016. године, у седници одржаној 20.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 25/16 од 22.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 5638/14 од 25.05.2015. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете у периоду од 01.03.2012. године до 26.08.2013. године исплати износ од 365.124,00 динара, са законском затезном каматом од 17.01.2014. године до исплате, а одбијен је тужбени захтев за износ од 22.314,00 динара накнаде материјалне штете у периоду од 01.09.2013. године до 04.10.2013. године, са затраженом законском затезном каматом од 04.10.2012. године до исплате и да тужена исплаћује тужиоцу месечно по 19.767,00 динара, почев од октобра 2013. године, па док за то постоје законски услови и то сваког 20-тог у месецу за претходни месец, са законском затезном каматом. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 156.032,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 25/16 од 22.01.2016. године, преиначио првостепену пресуду и обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде материјалне штете, у периоду од 01.04.2012. године до 26.08.2013. године, исплати износ од 335.449,00 динара, са законском затезном каматом од 17.01.2014. године до исплате, преко досуђеног износа, до траженог износа од 365.124,00 динара са законском затезном каматом, и то на име накнаде материјалне штете за март месец 2012. године, одбијен је тужбени захтев као неоснован. Преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка и тужена обавезана да тужиоцу исте накнади у износу од 129.518,00 динара.

Благовремено поднетом ревизијом тужена побија правноснажну пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном.

Правноснажном пресудом против које је ревизију изјавила тужена, одлучено је о захтеву тужиоца за накнаду материјалне штете као последице повреде на раду, односно повреде тужиоца као професионалног војника настале у вршењу дужности у вези са војном службом, тако што је делимично усвојио тужбени захтев налазећи да се материјална штета огледа у изосталој накнади зараде тужиоцу за период од 01.04.2012. године до 26.08.2013. године.

У конкретном случају, нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о изузетној дозвољености ревизије тужене, обзиром на то да је судска пракса у погледу одлучивања о овој врсти тужбеног захтева, уједначена.

Стога нема потребе за уједначавањем судске праксе, нити постоји потреба за одлучивањем о ревизији ради разматрања правног питања од општег интереса, нити правног питања у интересу равноправности грађана.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 55/14), и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из исте законске одредбе става 1. у вези члана 386. став 4. наведеног Закона, на коју се ревизијом неосновано указује, а на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тач. 2. и 3. истог Закона, због којих се ревизија може изјавити, тужена у ревизији одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању нижестепених судова, тужилац је био у радном односу код тужене као професионални војник на основу уговора о раду који је закључен 26.08.2010. године, на време од три године почев од 01.09.2010. године до 31.08.2013. године, а место службовања је при ВП Истог дана када је тужилац отпочео вршење војне службе код тужене 01.09.2010. године, повредио се и том приликом задобио телесне повреде, о чему је сачињен извештај о повреди на раду 04.01.2011. године. Надлежни орган тужене је наредбом од 09.12.2011. године, одлучио да тужиоцу, професионалном војнику по уговору, престане служба у Војсци Србије, из разлога што је неспособан за дужност за коју је примљен у службу, сагласно члану 112. став 2. тачка 1. Закона о Војсци Србије. Према разлозима надлежног органа тужене израженим у коначном решењу од 13.02.2012. године у спроведеном жалбеном поступку против наведене наредбе, произилази да је на основу мишљења Више војнолекарске комисије од 03.03.2011. године, тужилац оглашен ограничено способним за службу у Војсци Србије, на једну годину – неспособан за дужност за коју је примљен у службу по уговору на

одређено време, потврђен мишљењем Главне војнолекарске комисије при ВМА Београд од 07.09.2011. године. Због наведеног штетног догађаја, који је повреда на раду тужиоца, и престанка његове војне службе, тужилац трпи материјалну штету у виду неисплаћених накнада зарада у износу од 335.449,00 динара, а чију висину је утврдио суд на основу основног и допунског налаза и мишљења вештака економске струке од 04.10.2013. године и 17.01.2014. године.

Полазећи од чињенице да је тужилац повређен у вршењу дужности у вези са војном службом, у смислу члана 232. Закона о војсци Србије („Службени гласник РС“ број 116/07, са изменама и допунама), нижестепени судови су правилно закључили да је тужена одговорна за материјалну штету коју тужилац трпи у вези са штетним догађајем 01.09.2010. године, сагласно члану 164. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 са изменама и допунама), јер је у конкретом случају одговорност тужене објективне природе, у смислу обавезе да сноси ризик обављања делатности. Код таковог стања ствари, другостепени суд је, правилно ценећи доказе у спису на околности материјалне штете коју тужилац трпи, нашао да је висина штете 335.449,00 динара.

Без утицаја на материјално право и одлуку о тужбеном захтеву, су ревизијски наводи да је тужиоцу већ исплаћена нематеријална штета поводом истог штетног догађаја. Ово стога јер је штета умањење нечије имовине и спречавање њеног повећања, као и наношење другоме физичког или психичког бола или страха, како је прописано чланом 155. Закона о облигационим односима. Тужилац је доказао да постоји штетни догађај који по својим околностима води правној претпоставци о одговорности тужене по принципу објективне одговорности. Ове одговорности тужена се може ослободити под условима прописаним чланом 177. истог закона. Терет доказивања тих чињеница је био на туженој, што она није учинила.

Ни остали ревизијски наводи не доводе у сумњу одговорност тужене да успостави материјално стање тужиоца које је било пре штетног догађаја узимајући у обзир добитак који се могао основано очекивати, а то је изостала накнаде зараде до истека времена на које је закључен уговор о раду, сагласно члановима 185. став 1. и 189. став 1. наведеног закона.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић